ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Správa a údržba silnic Pardubického kraje,** se sídlem Doubravice 98, Pardubice, zastoupena JUDr. Františkem Nunvářem, advokátem se sídlem Šaffova 29, Polička, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 2. 2018, č. j. 52 A 37/2017 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala žádost o povolení kácení 12 ks hrušní na silničním pozemku p. č. 2789/1 v kat. ú. Chrudim podle § 8 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), společně s návrhem na náhradní výsadbu 31 ks švestek domácích. Městský úřad Chrudim, odbor životního prostředí (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015, č. j. CR 066837/2015 OŽP/Mk, povolil žalobkyni kácení dřevin v počtu 9 ks hrušní (u tří hrušní konstatoval, že nedosahují rozměrů, u nichž by bylo třeba k jejich kácení povolení) včetně náhradní výsadby tak, jak byla navržena. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně neuplatnila žádné řádné ani mimořádné opravné prostředky.

[2] Žalobkyně podáním ze dne 5. 9. 2016 požádala městský úřad o změnu podmínek pro kácení a výsadbu, neboť se vyskytly skutečnosti znemožňující jí splnění původně

stanovených podmínek. Důvodem žádosti byla nesouhlasná stanoviska Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, územního odboru Chrudim (dále jen „Policie ČR“), ze dne 25. 5. 2016, č. j. KRPE-36357-1/ČJ-2016-170306, a odboru dopravy městského úřadu jako silničního správního úřadu (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 29. 7. 2016, č. j. CR 050097/2016 ODP/KL, v nichž oba orgány odkázaly na technickou normu ČSN 73 6101, která mimo jiné stanoví podmínky pro výsadbu zeleně u pozemních komunikací. Silniční správní úřad ve svém stanovisku nesouhlasil s náhradní výsadbou s odkazem na nedostatečný odstup náhradní výsadby od vozovky a poukázal na další parametry stanovené technickou normou ČSN 73 6101. Policie ČR ve svém stanovisku zmínila, že by vysázením stromů v této vzdálenosti mohlo dojít k umístění pevné překážky podle § 29 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a stanovila další opatření v souladu s předmětnou technickou normou.

[3] Městský úřad rozhodnutím ze dne 13. 12. 2016, č. j. CR 081816/2016 OŽP/Mk, ponechal podmínky svého původního rozhodnutí v platnosti a uvedl, že podmínky v něm stanovené zůstávají v platnosti. V souladu s názorem Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „Agentura“), které se na závaznost technické normy ČSN 73 6101 dotázal, poukázal městský úřad na to, že se tato norma, na kterou odkazuje silniční správní orgán i Policie ČR, vztahuje (i podle svého názvu) pouze na případy stavby nové komunikace či stavební úpravu stávající komunikace a nevztahuje se na pouhou obnovu silničního stromořadí. Výsadba stromů má být učiněna v místech vykácených hrušní a není důvod k jinému postupu. Zároveň dospěl městský úřad k závěru, že pro něj nejsou stanoviska Policie ČR ani silničního správního úřadu závazná. Dohoda se silničním správním úřadem je nutná pouze k povolení kácení dřevin podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a nikoliv ke stanovení náhradní výsadby podle § 9 téhož zákona. Povinnost dohody z § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k náhradní výsadbě nevyplývá a obě stanoviska jsou tak pouze nezávaznými podklady pro vydání rozhodnutí.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2017, č. j. 14885/2017/OŽPZ/VR, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí městského úřadu s tím, že názor Agentury jakožto odborného orgánu zřízeného Ministerstvem životního prostředí je dostatečným podkladem pro rozhodnutí městského úřadu o nezávaznosti sporné technické normy. Dále se žalovaný zabýval námitkou dotčených vlastníků sousedních pozemků a rovněž otázkou vzdálenosti nově vysazovaných stromů od vozovky. Žalovaný poukázal na to, že aleje stromů historicky k silniční síti patří, slouží rovněž např. k clonění slunci, zabraňování zasypávání silnice sněhem či udržování směru jízdy a dají se pokládat za určitou místní zvyklost. Kdyby nebylo toto zohledňováno, mohlo by dojít k vymizení velkého množství zeleně u silnic. Zároveň žalobkyně zvolila v projektové dokumentaci vysázení takových stromů, které nejsou příliš vzrůstné a nebudou omezovat hospodářské využití sousedních pozemků, a současně se zachová krajinný ráz. Žalovaný také připomněl, že obdobné argumenty žalobkyně používá ve svých odvoláních v posledních letech opakovaně, z čehož dovodil, že již v době podávání žádosti o povolení kácení jí muselo být zřejmé, že jí navrhovaná náhradní výsadba je podle jejího vlastního názoru nerealizovatelná.

II.

[5] Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, poukázala na závaznost technické normy ČSN 73 6101, závaznost obou nesouhlasných stanovisek a na fakt, že by náhradní výsadbou vznikla pevná překážka, kterou lze na pozemní komunikaci umístit jen na základě povolení silničního správního úřadu. Zároveň žalobkyně napadla jako nedostatečný způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami ohledně osob, které mohou být dotčeny výsadbou, a na závěr poukázala také na to, že náhradní výsadbou bude ohrožena bezpečnost užití pozemní komunikace.

[6] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem ze dne 14. 2. 2018 zamítl. Poukázal na § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a ztotožnil se s tím, že je otázkou správního uvážení správních orgánů, zda přistoupí ke změně či zrušení již vydaného rozhodnutí či nikoliv.

[7] Podle krajského soudu nelze technickou normu považovat za obecně závaznou, jak zcela jednoznačně plyne z § 4 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů. Krajský soud proto i s ohledem na vymezení předmětu v samotné normě ČSN přisvědčil žalovanému, že norma ČSN 73 6101 se na projednávanou otázku nevztahuje, jelikož se týká novostaveb, přeložek a rekonstrukcí zemního tělesa, zatímco v dané věci se jednalo o náhradní výsadbu stromů, resp. o rekonstrukci původního stromořadí.

[8] K otázce závaznosti stanovisek Policie ČR a silničního správního úřadu k náhradní výsadbě krajský soud uvedl, že z § 8 ani z § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze dovodit zákonnou povinnost správního orgánu, který rozhoduje o povolení kácení dřevin a současně podmiňuje svoje rozhodnutí uložením náhradní výsadby, dohodnout se se silničním správním úřadem rovněž na podmínkách náhradní výsadby. Naopak systematické zařazení náhradní výsadby v samostatném zákonném ustanovení pod samostatnou rubrikou podporuje právní názor, že ve vztahu k uložení náhradní výsadby zákonodárce akcentuje odbornost orgánu ochrany přírody a krajiny, která je nezbytná pro stanovení vhodného druhu, kultivaru, počtu, stanoviště, termínu náhradní výsadby, jakož i případné následné péče o ni.

[9] K otázce vzniku pevné překážky krajský soud uvedl, že jak vyplývá z § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, vztahuje se úprava pevné překážky pouze na vozovky, dopravní ostrůvky, na krajnici vozovky, silnice a místní komunikace. Jelikož je ze správního spisu zřejmé, že výsadba stromů má být provedena až za příkopem dotčeného pozemku, který je tvořen příkopem a zeleným pásem, nemohou nově vysazené stromy představovat pevnou překážku ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť se nejedná o vozovku ani o krajnici vozovky.

[10] K námitce rozporu výsadby s § 15 zákona o pozemních komunikacích a omezením bezpečnosti provozu krajský soud uvedl, že náhradní výsadba má být realizována až za příkopem dotčeného pozemku, nejedná se tedy o silniční vegetaci ve smyslu § 15 zákona o pozemních komunikacích, přičemž tento názor podporuje nejen znění zákona, ale rovněž odborný komentář M. Č. a důvodová zpráva k dotčenému ustanovení.

[11] Pokud jde o námitku, že správní orgány nejednaly s vlastníky sousedních pozemků, kteří měli být ve správním řízení vedlejšími účastníky, protože mohou být dotčeni na svých právech napadeným rozhodnutím, a o námitku žalobkyně, že není možné umístit výsadbu na hranici či téměř na hranici se sousedními pozemky, jelikož by to odporovalo § 1017 občanského zákoníku, krajský soud uvedl, že obě tyto námitky patřily svojí procesní povahou do původního řízení. Otázka účastníků řízení, domáhá-li se přitom žalobkyně procesních práv za jiného, není uplatněním změny rozhodných okolností, které byly pro vydání rozhodnutí stěžejní.

III.

[12] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[13] Stěžovatelka předně uvedla, že nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil právní otázku možnosti změny či zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve smyslu § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zejména nesouhlasila s tvrzením, že z právní úpravy § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze dovodit zákonnou povinnost správního orgánu, který rozhoduje o povolení kácení dřevin a současně podmiňuje svoje rozhodnutí uložením náhradní výsadby, dohodnout se se silničním správním úřadem rovněž na podmínkách náhradní výsadby. Podle jejího názoru pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin současně ukládá žadateli náhradní výsadbu dřevin rostoucích na silničních pozemcích, nemůže žalovaný tato ustanovení vykládat izolovaně, a jestliže povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem, musí tento orgán, zejména v případě jediného rozhodnutí jak o povolení kácení, tak i o náhradní výsadbě, podmínky náhradní výsadby stanovit jen po dohodě se silničním správním úřadem a na základě jeho stanoviska. Pokud předchozí dohoda orgánu ochrany přírody se silničním správním úřadem na kácení dřevin je v zákoně z důvodu bezpečnosti silničního provozu, musí být této dohody správních orgánů dosaženo i před uložením náhradní výsadby, kde touto náhradní výsadbou na silničních pozemcích zřízením pevných překážek na nevhodném nebo právně nemožném místě silničních pozemků dochází k podstatně většímu ohrožení bezpečnosti silničního provozu. V tomto směru ostatně vyznívala i předložená stanoviska Policie ČR a silničního správního úřadu, která jsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu a odůvodňují jiné řešení již jednou rozhodnuté otázky.

[14] Stěžovatelka také nesouhlasila s odůvodněním napadeného rozsudku, že „*zvláštní zákony nestanoví pro řízení o uložení povinnosti provést náhradní výsadbu žádný dotčený orgán*“. Podle jejího názoru je v případě uložení náhradní výsadby na silničním pozemku a v silničním ochranném pásmu dotčeným orgánem silniční správní orgán dle § 29 zákona o pozemních komunikacích. Přitom při posouzení otázky vzniku pevné překážky krajský soud chybně vycházel pouze z jeho prvního odstavce, když dospěl k závěru, že pokud stromy nejsou vysazeny na vozovku, dopravní ostrůvek, na krajnici vozovky, silnice a místní komunikace, nejsou pevnou překážkou. Měl ovšem vycházet i z jeho druhého odstavce.

[15] Stěžovatelka zároveň upozornila na to, že povinnost opatřování důkazů pro vydání rozhodnutí náleží správnímu orgánu, který řízení vede (§ 50 odst. 2 správního řádu) stejně tak jako povinnost uplatnění zásady součinnosti mezi správními orgány podle § 8 správního řádu. Zároveň závěr krajského soudu o tom, že má k výsadbě nových stromků dojít za příkopem, nemá podle stěžovatelky žádnou oporu ve spisu.

IV.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Žádné ustanovení neukládá povinnost projednávat náhradní výsadbu s jinými orgány a obě stanoviska, o která se opírá stěžovatelka, jsou nezávazná. Ustanovení § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nelze vytrhovat z kontextu – z odst. 1 jasně vyplývá, co je pevnou překážkou, a v odst. 2 se stanoví okolnosti, za kterých lze pevnou překážku definovanou v odst. 1 tohoto ustanovení k silniční komunikaci umisťovat. Jiný postup by nebyl logický. Kromě toho v současné době probíhá řízení o změně č. 3 územního plánu města Chrudim, jejímž obsahem je přeložení předmětné části silniční komunikace do jiné, dopravně více vyhovující trasy. Silnice II. třídy tak bude převedena do kategorie silnice III. třídy a bude dopravně zatížena pouze minimálně, přičemž nebezpečnost výsadby podél ní lze z těchto důvodů posoudit ve zcela jiném světle.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 31. 5. 2017 **může** orgán ochrany přírody z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané rozhodnutí změnit, popřípadě zrušit, **dojde-li ke změně skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí**. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 51/2012 - 124: *„Zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 84 zákona, je na správním uvážení orgánu ochrany přírody, jehož povinností je takové rozhodnutí řádně odůvodnit.“*

[19] Jak vyplývá z výše uvedeného a jak správně zdůraznil i krajský soud, úvahy o změně rozhodnutí se dějí ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, tedy v zákonem předpokládané volnosti správního orgánu zvážit podle charakteru a závažnosti změny skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí, zda své dřívější rozhodnutí změní či nikoliv. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole vystavena pouze částečně. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo

správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl podle svého přesvědčení. Úkolem soudu tedy je pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, či ze dne 9. 2. 2005, č. j. 5 A 131/2001 - 86, publ. pod č. 1171/2007 Sb. NSS).

[20] V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení. Zásadní navíc je, že ve smyslu § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny nedošlo ke změně skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí o povolení kácení dřevin a o povinnosti náhradní výsadby. Stěžovatelka dovozuje, že takovou změnu představovala stanoviska silničního správního úřadu a Policie ČR. K tomu je ovšem třeba konstatovat, že tato stanoviska nemají závaznou povahu ve smyslu § 149 správního řádu, neboť Policie ČR ani silniční správní orgán nejsou při rozhodování o výsadbě dotčenými orgány podle správního řádu. Dle § 136 odst. 1 správního řádu jsou dotčenými orgány: a) orgány, o kterých to stanoví zvláštní zákon, a b) správní orgány a jiné orgány veřejné moci příslušné k vydání závazného stanoviska nebo vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu. Zvláštní zákony však nestanoví pro rozhodování o náhradní výsadbě žádný dotčený orgán a ani nestanoví pravomoc některému z obou správních orgánů vydat v této věci závazné stanovisko, jak plyne ze vztahu § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, nadepsané jako *Povolení ke kácení dřevin*, v odst. 1, věta třetí, uvádí, že povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem. Naopak ustanovení § 9 téhož zákona, nadepsané jako *Náhradní výsadby a odvody*, v odst. 1 uvádí, že orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud dospěl na základě této zákonné úpravy k závěru, že pro uložení náhradní výsadby nepotřebuje orgán ochrany přírody žádné stanovisko jiných orgánů a může o něm rozhodnout samostatně. Tomu odpovídají jak znění a výklad zákona o ochraně přírody a krajiny, tak další související zákony, ve kterých lze nalézt pouze odkazy zmiňující kácení dřevin a nikoliv náhradní výsadbu.

[21] Nelze se ztotožnit ani s tím, že by povinnost dohody se silničním správním úřadem či Policií ČR při stanovení náhradní výsadby vyplývala z § 15 zákona o pozemních komunikacích. Ten v odst. 1 uvádí, že silniční vegetace na silničních pomocných pozemcích a na jiných vhodných pozemcích tvořících součást dálnice, silnice nebo místní komunikace nesmí ohrožovat bezpečnost užití pozemní komunikace nebo neúměrně ztěžovat použití těchto pozemků k účelům údržby těchto komunikací nebo neúměrně ztěžovat obhospodařování sousedních pozemků. V odst. 2 téhož ustanovení je uvedeno, že na návrh Policie ČR nebo po projednání s ní nebo na návrh silničního správního úřadu nebo po projednání s ním je vlastník, popřípadě správce dálnice, silnice a místní komunikace oprávněn v souladu se zvláštními předpisy kácet dřeviny na silničních pozemcích. V tomto ohledu je však důležité upozornit zejména na to, že se odst. 2 tohoto ustanovení vztahuje pouze na kácení dřevin. K tomuto závěru vede nejen doslovné znění

zákona, ale také odkaz v § 15 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích na § 8 a nikoliv na § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny a jiný výklad je opět rozšiřující nad rámec zákona. Povinnost dohody tedy není ve vztahu k náhradní výsadbě vůbec zákonně zakotvena a nelze ji bez dalšího dovodit pouze ze znění § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny (který se zabývá jen kácením dřevin).

[22] Krom toho nelze přehlédnout, že městský úřad přistoupil k povolení kácení dřevin a stanovení náhradní výsadby podle projektové dokumentace předložené stěžovatelkou, která, jakožto právnická osoba zabývající se správou silnic, měla nebo mohla vědět, jaké podmínky je třeba pro kácení a náhradní výsadbu dřevin splnit. Jestliže v projektové dokumentaci navrhla takové řešení náhradní výsadby, které neporušuje závazné právní předpisy, ale u kterého není jisté, zda splňuje veškeré parametry obsažené v obecně nezávazných technických normách, měla si být vědoma následků spojených s takovým návrhem. Již žalovaný ostatně poukázal ve svém rozhodnutí na opakovanost postupu stěžovatelky, která nejprve žádá o povolení ke kácení dřevin s návrhem nové výsadby a následně požádá o změnu rozhodnutí s poukazem na nemožnost přislíbené výsadby.

[23] Důvodná pak není ani stěžovatelčina námitka, že vysázením dřevin podle původního rozhodnutí vznikne pevná překážka podle § 29 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud přehledně a logicky vysvětlil, proč je nutné vykládat celé ustanovení komplexně a jeho jednotlivé odstavce ve vzájemné souvislosti, a že pokud budou stromy vysázeny mimo pozemky uvedené v § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (tedy pokud se nebudou nacházet na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace), nemohou se stát pevnou překážkou podle odst. 2 téhož ustanovení. Nejvyšší správní soud poukazuje rovněž na to, že i pokud by se náhradní výsadba nacházela na silničním pomocném pozemku, jak tvrdí stěžovatelka, pak stěžovatelka stejně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by jednoznačně vyplývalo ohrožení bezpečnosti užití pozemní komunikace náhradní výsadbou či nemožnost zachovat podmínky uvedené v obou předložených stanoviscích.

[24] Námitky týkající se správnosti původního rozhodnutí městského úřadu o povolení kácení a stanovení podmínek náhradní výsadby pak v nynějším řízení vůbec nemají místo, neboť proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka nijak nebránila. Předmětem soudního přezkumu bylo nyní výhradně rozhodnutí, jímž později městský úřad odmítl toto rozhodnutí změnit.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu